

Portabella, Palol i Fellu, tres independents «Per l'Entesa» a Girona. (Foto. Jordi M.)

Pere Portabella, candidat «Per l'Entesa»

«El senat ha de ser la cambra territorial»

«Mai he tingut grans aficions, ni he estat col·leccionista de res. Les coses m'han interessat sempre en funció d'una certa necessitat de desenvolupament de la meua personalitat». Pere Portabella, és un intel·lectual de la política, una mena de «divo» agnòstic que tot ho classifica en llenguatges i propostes de lectura, però que està profundament convençut que cal continuar la tradició unitària de Catalunya per assolir d'una manera efectiva la plena autonomia de les nostres institucions de govern.

Fill d'una família benestant, Pere Portabella nasqué a Figueres, i estudià fins als catorze anys al col·legi dels germans maristes, que abandonà en traslladar-se a viure a Barcelona. El seu pare, advocat de professió, era propietari d'un grup d'indústries químiques, i volia que ell estudiés química i es fes càrrec del negoci familiar. Al tercer curs, Pere Portabella abandonà la carrera esmentada per dedicar-se al món de l'art. Així fou com esdevingué cineasta, i es vinculà amb l'avantguarda artística de la seva generació. El meu trànsit cap a la política neix d'una concepció revolucionària en el camp artístic, que per decantació ideològica passa al camp de la pràctica política. El primer pas en aquesta mena d'activitat el vaig donar l'any 66, quan s'inicià la política unitària de Catalunya amb la Taula Redona. Jo vaig ser el moderador d'aquesta Taula, com després ho seria de l'Assemblea de Catalunya. Des d'aleshores he estat

sempre vinculat als moviments cívics i artístics de reivindicació nacionalista.

MUSIC DE TERTULIA

Malgrat la seva vinculació al món de l'art, Pere Portabella confessa no tenir cap dèria pel cinema, ni per la fotografia. Aquests tipus de llenguatge li interessien, així com la poesia, només a nivell de proposta concreta de lectura. Tampoc ha practicat cap esport «el consti que tenia facultats per jugar a futbol car al col·legi deien que era un bon extrem-esquerra perquè xuto amb l'esquerra». En canvi, confessa que sent un gran interès per la música, «tinc una concepció més musical que cinematogràfica del cine». En acabar el batxillerat tocava la guitarra i la bateria en un grup de jazz de manera no professionalitzada, «tocàvem només a les festes d'amics, encara que ho feiem molt bé. Hi havia una orquestra, competidora nostra, que tocava la música de Glen Miller, i un dels saxos alts era Millet, l'home que ha proposat CDC per a alcalde de Barcelona».

De totes maneres, Portabella diu que tampoc la música significa per a ell una gran afició.

«Les aficions acostumen a ser unes formes de polarització que parteixen d'una certa inestabilitat o inseguretats i tendeixen a resoldre un problema d'ubicació, reflexen una certa ansietat per trobar alguna cosa que serveixi d'estímul.

«La música és la proposta de llenguatge que m'arriba d'una forma més immediata.

Per exemple, les passo molt putes, quan vaig pel carrer i hi ha una desfílada militar amb una banda, per no marcar el pas, atès que tinc unes enormes reticències als militars. Instintivament marcaria el pas, no puc evitar-ho, és una qüestió de ritme».

«La pràctica política forma una part important de la meua vida». (Foto Jordi M.)

La força de l'Entesa

Encetar el tema polític suposa posar el dit a la llaga de l'Entesa, millor dit de l'ex-Entesa, puix que en aquesta ocasió no hi ha cap tipus de política unitària pel Senat.

«L'Entesa del 15 de juny lligava perfectament amb el procés de política unitària, era la liquidació de l'Assemblea de Catalunya i la culminació d'un procés reivindicatiu de base. No hi ha dubte que en aquest any i mig han passat moltes coses i que el procés unitari de Catalunya s'ha d'anar revisant per a adequar-lo a la trajectòria política dels partits. De totes maneres jo crec que aquest no era el moment de desfer l'Entesa, perquè el Senat, que ha quedat molt disminuït en la seva funció legislativa, ha recuperat una funció que el diferencia de la etapa anterior i és la plena representativitat territorial. Això vol dir que su el procés autònom funciona i les comunitats autònomes es constitueixen es pot arribar a prefigurar un futur Estat federal, però serà en la mesura que la presència plàstica territorial es tradueixi en grups territorials

concrets. En aquest sentit l'Entesa es va anticipar a la Constitució, perquè no representava cap partit polític sinó a Catalunya mateix».

Entre les causes que contribuïren a la dissolució definitiva de l'Entesa, Pere Portabella cita la contesa electoral, a nivell d'Estat entre l'UCD i el PSOE i també tot un seguit de malentesos i «xafarderies» en el si de la coalició mateixa, molt ben capitalitzades per la dreta.

Malgrat tot, Portabella diu que cal tornar a intentar la prova de la unitat al Senat mentre estigui pendent d'aprovació l'Estatut i no s'hagi aconseguit la plena autonomia de Catalunya. Aquest es el motiu pel qual ell presenta de nou a les eleccions. Per dir-ho amb les seves propies paraules «l'Entesa només es pot refer a través del vot popular».

Per a cloure el nostre diàleg, hem volgut preguntar a Portabella com es defensaria de l'acusació que hom li fa de no haver-se preocupat massa de les comarques gironines.

Penso que, sense caure en demagües, la funció nostra era una funció puntual ja que varem ser elegits per a la

conseqüència de les plenes llibertats individuals, com fou la lluita per l'amnistia. Jo he treballat en la Comissió de Justícia per la reforma del Còdig Penal i en la Comissió d'Estaments Penitenciaris, per la reforma penitenciària i m'he preocupat de la situació dels detinguts. He treballat també en l'Estatut d'autonomia, i en la Constitució sobre el títol vuitè, que s'havia de millorar en la mesura de les nostres possibilitats.

He estat també portaveu de l'Entesa i responsable de les relacions amb altres grups, la qual cosa m'ha obligat a viure pràcticament a Madrid. Per això quan em diuen que no se m'ha vist massa per aquí jo contesto que malament rai si m'hi haguessin vist massa, perquè seria la prova de què no hauria complert amb el meu deure.

Els senadors que vivien a Girona eren els encarregats de preocupar-se per les coses de les comarques i nosaltres només podíem recolzar-los a Madrid.

Carme Gil